

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 11 stycznia 2016 r.

Poz. 99

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PNK-I.4131.662.1.2015 WOJEWODY ŁÓDZKIEGO

z dnia 22 grudnia 2015 r.

Rada Miasta Kutno

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 1515), w związku z art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r. poz. 199, zm.: poz. 443, poz. 774, poz. 1265, poz. 1434, poz. 1713, poz. 1777)

stwierdzam nieważność:

uchwały Rady Miasta Kutno z dnia 17 listopada 2015 r. nr XVII/160/15 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w Kutnie pomiędzy ul. Grunwaldzką i torami PKP, w całości.

Uzasadnienie

W dniu 17 listopada 2015 r. Rada Miasta Kutno podjęła uchwałę nr XVII/160/15 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla obszaru położonego w Kutnie pomiędzy ul. Grunwaldzką i torami PKP, a o prowadzonym postępowaniu organ gminy został powiadomiony zawiadomieniem o wszczęciu postępowania z dnia 16 grudnia 2015 roku.

Zgodnie z treścią art. 28 ust. 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, podstawą do stwierdzenia nieważności uchwały rady gminy w całości lub części jest istotne naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu jego sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Zasady sporządzania aktu planistycznego dotyczą problematyki merytorycznej, która związana jest ze sporządzaniem aktu planistycznego, a więc zawartością aktu planistycznego (część tekstowa, graficzna), zawartych w nim ustaleń. Zawartość aktu planistycznego określona została w art. 15 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z kolei tryb uchwalania planu, określony w art. 17 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, odnosi się do kolejno podejmowanych czynności planistycznych określonych przepisami ustawy, gwarantujących możliwość udziału zainteresowanych podmiotów w procesie planowania (poprzez składanie wniosków i uwag) i pośrednio do kontroli legalności przyjmowanych rozwiązań w granicach uzyskiwanych opinii i uzgodnień.

Zdaniem organu nadzoru uchwała nr XVII/160/15 została podjęta z istotnym naruszeniem przepisów, mianowicie treść § 9 ww. uchwały, zgodnie z którym w planie miejscowym dopuszcza się zaopatrzenie w energię elektryczną z projektowanej, napowietrznej sieci elektroenergetycznej biegnącej po terenach prywatnych, której nie wyznaczono na rysunku planu, ani nie wyznaczono dla niej strefy ochronnej narusza art. 15 ust. 2 pkt 9 i 10 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Stosownie do przepisu art. 15 ust. 2 pkt 9 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w ustaleniach planu miejscowego określa się obowiązkowo szczególne warunki zagospodarowania terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. W niniejszej sprawie będą to ograniczenia w użytkowaniu terenów położonych w strefie do linii energetycznych. Obowiązek zamieszczenia warunków zagospodarowania terenów i ograniczeń w ich użytkowaniu musi być przestrzegany

przez zapis w planie w formie czytelnej, choćby sygnalizującej istnienie ograniczeń. Tymczasem w treści przedmiotowej uchwały nie odniesiono się w żaden sposób do ograniczeń w zabudowie i zagospodarowaniu terenów położonych w sąsiedztwie linii energetycznych. Natomiast zgodnie z art. 15 ust. 2 pkt 10 ww. ustawy w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Wyznaczenie strefy ochronnej w pasie przylegającym do linii energetycznej jest podyktowane koniecznością ochrony ludzi i mienia przed działaniem pola elektrycznego i elektromagnetycznego znajdującego się w bliskości przewodów i urządzeń elektroenergetycznych, ochroną ludzi i mienia przed skutkami awarii linii, jak również niebezpieczeństwami związanymi z pracą innych urządzeń elektrycznych w tej strefie. Brak jednoznacznego wyznaczenia w planie miejscowym stref ochronnych uniemożliwi właścicielom nieruchomości położonych w ww. strefach ubieganie się o odszkodowanie na podstawie art. 36 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w związku z szczególnymi warunkami zagospodarowania oraz ograniczeniami w użytkowaniu tych terenów. Brak określenia w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego strefy ochronnej do linii energetycznych stanowi naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 9 ww. ustawy i niedopuszczalne obejście przepisów art. 36 ust. 1-3 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym poprzez pozbawienie właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości położonych w pobliżu linii energetycznych możliwości dochodzenia słuszych roszczeń, zagwarantowanych ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, ustanowionych w celu należytej realizacji konstytucyjnej zasady ochrony prawa własności.

Zdaniem organu nadzoru zapis § 9 pkt 8 lit. i przedmiotowej uchwały o treści „obowiązują strefy ochronne dla linii SN i nn zgodnie z przepisami odrębnymi” należy uznać za niewystarczający, gdyż powszechnie obowiązujące przepisy prawa nie regulują szerokości stref ochronnych od linii energetycznych. Na powyższe uchybienie zwróciła uwagę również Miejska Komisja Urbanistyczno-Architektoniczna w protokole z jej posiedzenia z dnia 13 listopada 2015 r. w sprawie omówienia ww. projektu planu.

Zdaniem organu nadzoru w § 11 ust. 2 pkt 9 przedmiotowej uchwały ustalono wprowadzenie zieleni izolacyjnej od terenów kolejowych na terenie o symbolu 5 MN, który de facto nie graniczy z ww. terenami kolejowymi. Ponadto na rysunku planu na terenie 5MN nie wrysowano zieleni izolacyjnej. Brak możliwości jednoznacznego powiązania części tekstowej i graficznej uchwały stanowi naruszenie § 8 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. z 2003 r. Nr 164, poz. 1587).

Na skutek wszczętego ww. postępowania nadzorczego Prezydent Miasta Kutno w piśmie z dnia 18 grudnia 2015 r. złożył wyjaśnienia, które organ nadzoru uznał za niewystarczające.

Z tych też względów, wydanie rozstrzygnięcia nadzorczego stało się konieczne i należało orzec, jak w sentencji.

Rozstrzygnięcie nadzorcze może zostać zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi (90-434 Łódź, ul. Piotrkowska 135) za pośrednictwem Wojewody Łódzkiego, w terminie 30 dni od dnia doręczenia. Skargę wnosi się w dwóch egzemplarzach.

Wojewoda Łódzki
Zbigniew Rau

Do wiadomości:

Prezydent Miasta Kutno.